

Jordi Pujol: "Tenim un tresor de fe i humà, el dels que ens han precedit"

Dm, 1/12/2009 per Homenatge cívic...

[Joan Carrera](#)

Intervenció del president Jordi Pujol en [l'homenatge al bisbe Joan Carrera a Santa Maria del Mar](#).

En el repartiment de papers que han fet els organitzadors d'aquest acte em toca parlar de l'opció de país del Bisbe Carrera. Però se'm fa difícil compartimentar la personalitat del Bisbe Carrera -i també la meva- com qui amb un bisturí separa els músculs dels nervis o de les artèries. Ni com a polític i patriota ni com a cristià indigne però compromès sabia fer-ho.

Els confesso, per tant, que em sento irresistiblement atret a referir-me també a l'Església. A més, avui Catalunya viu un moment difícil, però l'Església catalana, també. En part perquè és difícil que quan un país té problemes que l'afecten en les seves idees i les seves actituds fondes això no afecti el conjunt de valors que l'han sustentat a través de la història i que en el cas de Catalunya són no només, però en gran part, cristians. I em perdonaran que els parli de l'Església catalana o de Catalunya, i no de l'Església que peregrina per Catalunya, com de vegades diuen que s'ha de dir, perquè a mi m'agrada parlar de la manera que la gent m'entengui. Que és entre qui volia viure el bisbe Carrera.

Llegeixint aquest llibre del bisbe Carrera "Els que ens han precedit". Que com diu el seu prologuista -el Pare Enric Puig- és "una relació de persones per a mantenir el record, però sobretot per a reforçar la nostra fe i la nostra confiança". Facin-ho ara que un tel de tristesa plana sobre el país, i també sobre la nostra Església. Fa pocs dies vaig tenir un sopar amb set capellans de 26 a 47 anys. Reconfortant per a mi com a creient. Molt reconfortant. Tot i això al final un em va dir: "Ja s'adona que en el nostre ambient hi ha un punt de tristesa". I vàrem quedar que ens tornariem a veure, perquè entenc el que em deien, però que cal i es pot superar. I el bisbe Carrera, i el seu llibre, ens hi han d'ajudar. Perquè ens parla del nostre tresor, cristià i català. Català de la més antiga tradició i català del seu barri de Llefia, de l'alta cultura i del vicari entusiasta. Catalunya com a nació i l'Església catalana tenen actius. Tenen tresors. I això és garantia de futur. Si s'hi creu, si no es tanquen porugament en un armari. Qui pot presentar un missatge tan exaltant i vitalista com el cristianisme que té com a nucli dur de la seva doctrina la Resurrecció? La Pasqua. Un missatge, repeteixo, de fe en la vida que pot arribar a tothom. Com em deia un meu amic no creient "m'és impossible creure en la Resurrecció, però agraeixo a l'Església i al cristianisme en general que cregui i defensi, més que ningú, l'ànima de viure i de renéixer".

Això és el que els diria, a aquests capellans, i a tots nosaltres, el Bisbe Carrera. Tenim un tresor de fe, i tenim un tresor humà, el dels que ens han precedit. I que durant tot el segle XX han fet de l'Església a Catalunya un factor molt important de vida espiritual, i també intel·lectual, i també social, i també nacional. Un tresor que no podem tenir porugament tancat a l'armari.

I això mateix, en un altre àmbit, val per Catalunya. El bisbe Carrera mai no va deixar de tenir fe en Catalunya. N'era coneixedor de les febleses i de les falles, mai no la va idealitzar amb lleugeresa, però sempre hi va creure. I sempre la va estimar. I sempre la va servir. I ho diu en aquest mateix llibre, parlant d'un dels que ens han precedit i que formen part del nostre tresor.

D'en Joan Sales. Escriptor, patriota i creient. "Catalunya", diu el bisbe Carrera "és el centre de l'obra de Sales. Però en bandeja tant el dramatisme com els tòpics tendents a l'autocomplaença". Una afirmació molt a retenir en el moment present. Ara en Sales ens diria, i el bisbe Carrera ens diria, -i de fet ja ens deia ara fa poc més d'un any- que cap poble sòlid -i ell creia que Catalunya ho és- ha de dubtar d'ell mateix per la perversió d'alguns, o per la feblesa d'alguns més, ni tampoc per la derrota. Hauria de ser una derrota que matés l'arrel de l'esperança, com un llamp pot colpir i matar la base d'un arbre i interrompre'n la pujada de la saba, hauria de ser quelcom tan destructiu que anul·lés la voluntat i les ganes de viure, per què estigués justificada la pèrdua de fe i d'esperança.

I això no serà així a condició - i el bisbe Carrera ho argumenta basant-se en un text de l'Espriu, un altre dels que ens han precedit- que s'assumeixi amb dignitat la pròpia condició, i que això ho converteixi en una força moral d'identificació, de resistència, de fidelitat per als conciutadans, i d'interpel·lació envers els qui ens volen mal.

Els qui ens han precedit, com a nació i com Església, i ara entre ells el bisbe Carrera, són com he dit, el nostre tresor, la nostra garantia de futur. Ho són col·lectivament, és a dir, com a missatge d'abast col·lectiu, com a poble i com a comunitat de fe. I ho són individualment, és a dir, com a norma de conducta personal. Per això quan parla dels polítics -als quals concedia molta importància i respectava- diu que es pot entrar en política a la recerca directa -bé que legítima- del poder o bé com a culminació d'un procés de servei a les persones.

Que el record i el mestratge del bisbe Carrera no s'apaguin. Ells ens poden ajudar a ser continuadors de l'esperit de superació i de vocació de grandesa que ha sostingut la nostra Església i el nostre poble.